

ROBERT KARJEL

V ŠVÉDsku

TRILER ZO ZÁKULISIA
TAJNÝCH SLUŽIEB

Plus

Švéd

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Robert Karjel

Švéd – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ŠVÉD

Robert Karjel
ŠVÉD

Plus

© Robert Karjel 2010

Published by arrangement with Partners in Stories Stockholm AS.

Translation © Mária Bratová, 2015

Cover Design © Tomáš Cikán, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-259-0446-6

ISBN e-knihy 978-80-259-0456-5 (1. zverejnenie, 2016)

We're like crystal, we break easy
I'm a poor man, if you leave me
I'm applauded, then forgotten
It was summer, now its autumn

NEW ORDER, *CRYSTAL*

Prázdne nábojnice park posievajú
naše nohy sa meter nad zemou vznášajú

KENT, *KÝM SA VŠETKO SKONČÍ*

1

NEW YORK 21. MÁJ 2008

Na urgentnom príjme vo Wyckoff Heights mali plné ruky práce s pacientom, ktorého priviezli pred chvíľou. Hoci nemocnica ležala blízko, jeho krik nedoliehal až k nemu. Tu bolo ticho.

Dýchal nevzrušene, dokonca si uvedomoval, ako sa doňho vracia pokoj. Ako z neho vprcháva adrenalin, kým čupí pri vode a omýva si ruky. Pod podrážkami topánok mu chrupčal štrk. Najviac krvi sa mu zachytilo na rukách, priam akoby si ich v nej namočil. Ale vystrekla aj na bundu, z čoho usudzoval, že mu určite zababrala tvár. Oplachoval sa, drhol si ruky a neponáhľal sa. Nemal zrkadlo. Za sebou počul len šumenie áut a nočného života. Pred sebou videl East River a vysokú siluetu Manhattanu. Nehybný obraz svetla a tmy bez viditeľných známkov života. Posledný raz zovrel pery, aby sa mu do úst nedostala voda. Z rieky East River, ktorej špina a masť sa v noci nedá vidieť.

Nakoniec sa vystrel, odfrkol a z rúk si otriasol vodu. Ešte stále cítil, ako ten muž bojoval a zvíjal sa pod ním. Odporne ako úhor, čo sa omotáva okolo paže. Buď ho človek zovrie a rozpučí, alebo sa ho nikdy nezbaví. Zahľadel sa na svoje ruky, pohýbal prstami, otáčal dľaňami. Na ruky, ktoré urobili oveľa viac, než iba vzdorovali. Ktoré sa pošpinili.

No teraz už boli opäť čisté.

Z úkrytu v kroví na prázdnom pozemku vybral napchatú igelitovú tašku. Potom sa povyzliekal a z igelitky vytiahol všetko, čo potreboval. Necítil nočný chlad, nijakú úzkosť. Iba pokoj. Kdesi v diaľke sa ozývalo húkanie sirén. Tam, kde sa medzi

tmavými siluetami budov črtala brooklynská veža s hodinami. Staré oblečenie si vymenilo miesto s novým, igelitku so špinavými handrami zaviazal na uzol a prebodol ju šidlom, ktoré po chvíli šmaril ďaleko do rieky. Igelitka letela za ním. Hneď ju schmatol prúd a pomaly sa potápala. Dlhو stál a sledoval ju. Široko rozkročená postava s rukami vo vreckách. Svetlo a tma. Osamelá silueta na opustenom pozemku pri rieke.

Potom sa roztriasol, akoby ho schvátila zimnica. Nebolo to od strachu, ale z boja. Zo zápasu, v ktorom išlo o všetko, s mužom, ktorý sa pod ním hadil, aby sa vyslobodil z jeho zovretia. Vložil do toho všetku silu, dokonca mu do tváre zaťal nechty ako železné pazúry. Preto sa teraz roztriasol od vyčerpania. Hladina adrenalínu klesala. Aj keby ho priam nútili, nezmohol by sa ani na jediný krok. Takto stál niekoľko minút. Cítil, že sa mu trasie ešte aj krk.

A predsa – úľava.

Potom sa z igelitky vyvalila posledná dávka vzduchových bublín a hladina zostala prázdna. Zvrtol sa a pomaly odchádzal.

Vo Wyckoff Heights na urgentnom príjme ležal muž a ručal. Vodič nákladniaka prepustený na kauciu, lebo sľúbil, že bude svedčiť, zlodejčiek z Brooklynu, ktorý si trúfol na viac, než mu stačili sily. Dokonca aj niektoré zdravotné sestry, ktoré už videli kadečo, sa odvracali, aby sa vyhli pohľadu naňho. Prežije, ale s prázdnyimi očnými jamkami. Už nikdy nikoho neusvedčí, nikoho nespozná, nikdy nepovie, kde, kedy a koho videl.

Istý Švéd zostane unikajúcim príznakom.

2

PRED TROMI TÝŽDŇAMI

U. S. FEDERAL BUILDING, KEY GARDENS ROAD, NEW YORK

Minca šikovne prevažovala medzi prstami jednej ruky tam a zasa späť, kým druhou roztržito listovala v papieroch na písacom stole. Čakala telefonát. Čas si krátila prezeraním fasciklov, novín a fotografií. V Kansas City Star sa písalo: „Rozsudky smrti za vraždy v Topeke budú vykonané do dvoch mesiacov“, to bola noticka na prvej strane. Z kopy vytiahla fotografiu vyžitého tlstého muža v oranžovom väzenskom overale a odložila ju nabok. Minca sa zošmykla medzi palec a ukazovák a opäť sa vydala na svoju púť. Na stole ležal zopnutý štôš svedeckých výpovedí s nadpisom: Lúpežná vražda, Central Park, neobjasnená. V ňom čiernobiela nekvalitná kópia fotky ženy, ktorú pochovali už pred niekoľkými rokmi. Na stole ležalo aj zopár kníh o umení, pri nich kópia účtu z baru v Toronte.

Telefón zazvonil.

Minca akoby čakala na signál: bleskurýchlo sa rozbehla k malíčku a naspäť. Zachytila ju do dlane. Ozvala sa.

Zahmkala a počúvala hlas v slúchadle.

– Takže to je jasné, – povedala po chvíli, vzala do ruky obrázok kamennej sochy a zaklonila sa. – Aké meno si z nich dostal? – Prikývla. Biely mramor. Socha na obrázku predstavovala ľudskú bytosť, no nebol to ani muž, ani žena. Iba napnuté nahé telo, čo žiadostivo prosilo o viac.

– Grip, – zopakovala. – Ernst Grip. Dobre. Nie, netreba. Niekoho poňho pošlem na letisko.

3

NASLEDUJÚCI DEŇ

LET SK901 Z LETISKA ARLANDA V ŠTOKHOLME

Kým lietadlo stúpalo, Ernst Grip lenivo sledoval sivú krajinu za oknom. Na kolenách mal neprečítaný výtlačok Expressen, poskladal ho a zastrčil do vrecka na sedadle pred sebou. Hľadal si pohodlnú polohu, ale v otrasných podmienkach ekonomickej triedy nikdy nemal dosť miesta na nohy, preto sa radšej vopred tešil na prvý drink a čosi na zahryznutie. Potreboval sa trochu rozptýliť.

Celých osem hodín do New Yorku.

Američan na susednom sedadle sa podrobne vypytoval letušky, aké druhy alkoholu majú na palube.

Grip povedal iba: – Whisky, prosím, akúkoľvek, – a bez zbytočných otázok dostal dve fľaštičky. Spláchol nimi vrecúško orieškov.

Kura a k tomu riedke červené víno. Na cestu vyrazil na poslednú chvíľu, lebo niekomu sa predsa len podarilo zohnať lístok do ekonomickej triedy. Typický prejav úzkoprsosti švédskej štátnej správy. Na elektronickej mape na druhom konci paluby sa symbol lietadla vznášal nad morom neďaleko nórskoho pobrežia. Potom roznášali kávu, a hoci nikdy nepíjal koňak, teraz si ho dal. Chvíľu prepínal filmy na obrazovke na operadle pred sebou. Zaspal.

Grip bol tmavovlasý a mal ten typ tváre, o ktorej si ľudia často myslia, že ju už niekde videli. V obleku pôsobil staršie, v neformálnom oblečení mladšie. Podľa údajov v pase mal tridsaťsedem rokov. Letušky aj ich mužskí kolegovia so servírovacím

vozíkom sa pri širokoplecom sympatickom mužovi ochotne zastavovali, aby s ním prehodili zopár slov.

Včera si ho zavolať jeho bývalý šéf z tajnej polície Säpo, ako to ešte vždy robieva, a Gripovi oznámil, že poletí do New Yorku. Nemusí sa o nič starať, jeho terajšiemu šefovi ktosi nenápadne naznačí: – Grip tu istý čas nebude. – To sú výhody starých kontaktov. Grip mal iba splniť úlohu. A len čo vošiel do Šéfovej miestnosti, dostal do ruky letenku a kreditnú kartu.

– Výdavky si eviduj, – znela Šéfova jediná pripomienka. Takto sa vyjadruje ostrieľaný tajný policajt, nijaký čerstvý absolvent, ale skúsený starý vlk s vlastným revírom. Ako stvorený pre tých, čo priveľmi nevyzvedajú.

– Dostanem poverenie? – opýtal sa Grip.

– Kašli na to. Pôjdeš ako turista.

Z neznámeho dôvodu začali z tohto konca, teda praktickými otázkami, jedlom a spaním.

– A...? – pobádal ho Grip, aby sa dozvedel aj to ostatné.

Šéf mal pred sebou akési poznámky. – Podľa ministerstva zahraničia sa máš stretnúť s Američanmi.

– V akej záležitosti?

– To nie je jasné. Američania ti chcú položiť zopár otázok.

– To akože všetkých dvestosedemdesiat miliónov Američanov?

– Justice Department, to je nejaký ich úrad alebo čo. Ich ľudia ťa budú čakať na Newarku.

– Zopár otázok o čom?

Šéf odpovedal myknutím pleca.

– A výslovne trvajú na tom, aby som letel osobne?

– Pokiaľ viem, na ministerstve zahraničia patíš k tým málo menám, čo poznajú. Pamätajú si ťa z letiska v Bromme, keď sme CIA odovzdávali tých Egypťanov. Ministerstvo malo malér, my sme za nich ťahali horúce gaštany z ohňa, a tak si ťa zapamätali. Skrátka, chceli teba a ja som súhlasil.

– Tak to je naozaj úžasné.

– Vezmeš si pohodlný oblek, – usmial sa Šéf, – zodpovieš na niekoľko otázok, dáš si pár chutných večerí a vrátiš sa. – Potom mu však ovisnuté líca pripomínajúce bernardína ovisli ešte väčšmi.

– Netušíš, o čo ide?

Šéf napísal čosi na ceduľku a podal mu ju dvoma prstami.

Jediné slovo: – Topeka, – Grip prečítal nahlas.

– No, – prikývol Šéf, – Američania chcú zistiť, čo vieme o Topeke, o meste, kde líšky dávajú dobrú noc. Vidiš v tom nejaký zmysel? Ja nie.

– Inštrukcie z ministerstva?

– Nijaké, oni tiež nič netušia. „Pošlite tam Gripa“, viac nepovedali. Najmä to chcú mať z krku.

– Inými slovami, som ministerský poslíček.

– Ale taký, ktorý vie, že ak si už musí písať poznámky, tak zásadne iba ceruzkou. Potom nebudeš hovoriť s nikým iným, iba so mnou. Prídeš rovno sem, – ostrieľaný vodca vlčej svorky bol v tejto džungli ešte vždy pánom.

– Maximálne týždeň? – tipoval Grip.

– Koľko bude treba.

Gripa zobudil sused, ktorý sa zohýbal po čosi, čo mu spadlo na podlahu. Ospravedlňoval sa, hmatal ďalej a Gripovi odplášil spánok. Potom sused z tuby vytlačil akúsi mastičku a natrel si nosové dierky.

– Vazelína, – oznámil Američan, – proti suchému vzduchu. Nechcete? – Grip zavrtel hlavou, ale muž vedľa neho rozprával ďalej. Vraj sa práve vracia z návštevy svojej čerstvo vydatej dcéry, ktorá si niekde na cestách našla Švéda a teraz s ním žije v Sundbybergu. Muž sa zasmial, keď vyslovoval názov Sundbyberg, a podrobne opísal park, vedľa ktorého dcéra býva. Akoby išlo o najexotickejšie miesto na svete a Grip

si ho ani náhodou nevie predstaviť. Spolucestujúci chodil do toho parku, páčilo sa mu tam, splietal čosi o brezách, no vraj sa predsa len obáva, v akom svete budú vyrastať jeho vnúčatá.

– Však viete, ako to teraz vyzerá, – vzdychol, lebo na letisku Arlanda sa musel vzdať flakónu vody po holení a manikúrových nožničiek. – Ale veď to sa predsa smie prevážať, nemám pravdu?

Býval v južnom Manhattane a to predpoludnie, keď padli Dvojčky, stál na balkóne a všetko videl. Nasledovali kúdoly prachu a z nich sa vynárali bežiaci ľudia s vypúlenými očami a vydesenými tvármi.

– Alebo toto tu, – pleskol na titulnú stránku New York Times. Písalo sa tam čosi o Iraku, na obrázku bolo zhorené auto a utekajúci ľudia. – To je hrozné. – Neisto fľochol na Gripa, lebo v cudzine sa všetci Američania pohybujú po tenkom ľade. – Tolko mŕtvych! Ja neviem... Je to zložité.

– Volili ste Busha? – opýtal sa Grip.

– Ja? – nerozhodne potriasal hlavou. – Druhý raz už nie.

Okolo nich prešla letuška s katalógom v ruke a monotónne opakovala: – Taxfree... taxfree...

– Môj sused prišiel o vnuka, – pokračoval muž, keď poodišla. – V Iraku. Bol obyčajným armádnym šoférom. Príšerné.

Grip mlčal.

– Nuž, každý robí, čo musí, – pokračoval muž. – Môj otec bojoval proti Nemcom v Ardenách, počas ich ofenzívy. „Hrozná zima“ – to bolo jediné, čo z neho vyliezlo o celej vojne, hrozná zima. – Muž hľadel pred seba a zasmial sa rovnakým nič nehovoriacim smiechom, ako keď spomínal Sundbyberg.

Mlčal. Možno celú minútu.

– Ibaže to bol úplne iný typ vojny, – dodal.

– Ste americký občan? – spýtala sa letuška.

Grip zavrtel hlavou. Po chvíli mu priniesla papiere a on musel vypísať číslo svojho pasu toľkokrát, až ho nakoniec písal automaticky. Vo všetkých okienkach formulára zaškrtol nie, čím záväzne potvrdzoval, že necestuje do USA za účelom prostitúcie ani terorizmu a že počas druhej svetovej vojny sa nepodieľal na vyhladzovaní Židov. Nakoniec vyznačil možnosť, že je turista, a do riadka s miestom pobytu a adresou napísal hotel Hilton pri Central Parku. Spomenul si naň náhodou, v skutočnosti netušil, kde bude bývať.

– Topeka, – oslovil suseda, – v ktorom štáte leží?

– V Kansase, – odvetil muž. – Idete tam?

– Nie.

– Tak kam?

– Do New Yorku, iba na pár dní.

– Prvý raz?

Grip prikývol.

– Zapáči sa vám.

Ernst Grip vyčkal, kým prehrmí tlačienica v uličke, potom voľne neprečítaný Expressen do tašky na pleci a vystúpil z lietadla. Zanedlho ho zastavil labyrint radov pred pasovou kontrolou. Cestujúci z diaľkových letov so začervenenými očami a spiacimi deťmi na rukách posedávali na príručnej batožine či rovno na dlážke. Pomedzi hadiace sa rady chodili ženy a vykrikovali označenie formulárov, ktoré mali mať všetci vyplnené a pripravené v ruke. Ženy mali na sebe jednoduché uniformy, väčšinou boli tlsté a mnohé z nich boli černošky. Mali dlhé nalakované nechty, v jednej ruke zvierali zväzok kľúčov, v druhej veľké vysielacky. Kráčali hojdavým krokom a tvárili sa nekompromisne.

Grip ich za tie roky často pozoroval. Robota v tejto príletovej hale, kde sa za presklenou stenou kedysi črtali nedotknuté

Dvojičky, bola len o chĺpok lepšia než obracanie hamburgerov v McDonalde. Ony si tu však vykračovali, akoby mali za chrbtom celé námorníctvo. Len čo niekto niečo spochybnil, nedajboh namietol, okamžite zvyšovali hlas. Na konci radu, blízko presklenej pečiatkovacej búdky, došlo k výmene názorov v niekoľkých jazykoch. Grip nezistil, čo sa stalo, ale zdalo sa mu, že kohosi odtiaľ odvádzajú.

Nakoniec ho zavolali k jednému z mnohých okienok. Za pultom vo výške prs stáli dvaja muži v naškrobených košeliach a s vlasmi vystrihanými na ježka. Jeden rýchlo skontroloval Gripov formulár a potom zalistoval v pase. S nevýrazným pohľadom zastal na dvojstránke.

– Čo ste robili minulý rok v Egypte? – opýtal sa.

Druhý uprene sledoval Gripa. Pohľadom vypočúvajúceho.

– Bol som sa potápať v Červenom mori, – odvetil Grip.

– V Šarm el Šejku.

Muž pokračoval v listovaní a natrafil na inú zaujímavú pečiatku. – A v Južnej Afrike?

– V zime som si na týždeň odskočil do Kapského Mesta za slnkom, – zaklamal, ale na to bol zvyknutý.

Potom v pase pribudli ďalšie pečiatky a mistrovi Gripovi, tmavovlasému, ale modrookému, prednedávnom dovŕšiacemu tridsaťsedem rokov, zaželali príjemný deň. Vzal si pas a poďakoval sa.

V priletovej hale v Newarku stáli dvaja muži v oblekoch s malou ceduľkou a tvárili sa, akoby sa skôr nudili, než na niekoho čakali. *Ernest Gripp* – svietilo na ceduľke napísané žiarivo červenou farbou. Hoci okolo postávali taxikári a delegáti cestovných kancelárií s podobnými ceduľami, títo dvaja muži vyzerali, akoby ta nepatrili, dokonca akoby sami netušili, čo tam robia.

– Ernst Grip, – dôrazne a s iným prízvukom artikuloval Grip s pohľadom na ceduľu, keď sa im dal poznať.

– Vitajte, – odvetil muž s cedulou. Narážku nepochopil, zjavne sa mu však uľavilo. Druhý sa chopil Gripovej batožiny.

Dvaja opálení a vystrihaní chlapi – typickí federáli. V aute ho ponúkli kávou, inak väčšinou mlčali. Ani Grip nemal dôvod na rozhovor, pri jazde po nekonečných newyorských uliciach a v záplave áut radšej zamestnával svoj zrak pohľadom na triviálnosti. Uháňali po hvízdajúcom betóne diaľnice, vychádzali na nadjazdy, prechádzali rampami a vchádzali do vysvietených tunelov.

– To je hotel? – opýtal sa Grip, keď zaparkovali v podzemnej garáži.

– Nie, kancelária, – dozvedel sa. – Batožinu si tu môžete nechať.

– Iba si vezmem sako.

Otvorili kufor auta. Grip si vybral sako, zapol si horný gombík košeľe a uviazal kravatu, čo vytiahol z bočného vrecka cestovnej tašky.

Keď sa upravil, muž, ktorý šoféroval, zabuchol kufor a vykročil pred ním, druhý šiel za nimi. Pohyblivými schodmi sa vyviezli do priestrannej haly, čo pripomínala skôr mramorovú jaskyňu naplnenú ozvenou ich krokov. Tu a tam stáli povinné skupinky kancelárskych paliem, vzadu oblúkové rámy detektorov kovov. Gripova eskorta predložila preukazy a ukázala na svoje zbrane, potom na nejaký riadok v knihe návštev a Grip smel prejsť ďalej.

Desať poschodí výťahom hore, potom sa prepletali blokom malých pracovní, zasadačiek a skupiniek toaliet. Všade samé vyhrnuté rukávy, vrecovité nohavice a nápisy s čudnými zákazmi, ktoré si zjavne nikto nevšímal. Obaly z donáškových jedál, zamastené škatule, fľaše – zrejme tu stále ktosi jedol. Chvíľami im niekto kývol na pozdrav medzi dvoma hltmi nápoja, jedla či utieraním rúk do kôpky servítkov. Jeden z Gripových sprievodcov mu opäť ponúkol kávu. S poďakovaním odmietol.

– Tu, – presklenými dverami ho odvedli k sekretárke, ktorá len zdvihla hlavu a prikývla, potom ďalej do väčšej kancelárie.

– O chvíľu bude hotová, – povedal jeden z mužov, skôr než odišli.

Grip osamel. Za písacím stolom sedela žena obrátená k oknu a telefonovala – vlastne skôr počúvala. Nestál jej ani za pohľad, hoci jeho prítomnosť si musela uvedomovať. V miestnosti bolo ticho. Grip videl jej profil a oceňoval skutočnosť, že je to žena. Pri pohľade na tesné kutice, čo videl cestou sem, a na sekretárku pred touto kanceláriou, kde teraz prešľapuje na huňatom koberci, čo pokrýva celú dlážku, mu bolo jasné, že sa ocitol u šéfy. Ťažšie však bolo odhadnúť, na akej úrovni. Keďže je to žena, zrejme bude šikovná, alebo je protekčná? Cestou po budove videl dosť šiltoviek s nápisom FBI a DEA, aby pochopil, v akom revíri sa pohybuje. Pravdepodobne nastal čas zapnúť mozgové závitky a sústrediť sa.

Žena, približne v jeho veku, nevyzerala veľmi americky. Nemá skôr trochu ázijské črty – okolo očí, odtieň pleti? Na stenách chýbali portréty, diplomy a podobná zarámovaná samochvála, ktorú by jednoznačne očakával v pracovni amerického šéfa. Pri jej počítači ležala pohľadnica z Washingtonu, D. C., za jej chrbtom visela obrovská reprodukcia tropickej krajiny. Vybrala si ju sama? Akvarel znázorňoval more, pobrežný výčnelok, skupinku domov z vyblednutých dosák a pár postáv, strácajúcich sa v tieni.

Sotva počuteľne čosi povedala, položila slúchadlo a obrátila sa.

Chvíľu sedela s rukami na opierkach a so záujmom si ho premeriavala, trochu formálne sa usmiala a povedala: – Švéd.

– Áno, Švéd, – prikývol Grip. – Presnejšie Ernst Grip, ale určite to máte niekde zapísané.

Rýchlo šibla pohľadom na čosi, čo ležalo pred ňou. – Ernst,

samozrejme, – vstala, aby sa s ním zvitála. – Z ministerstva zahraničia?

– Od tajnej polície.

– No toto! – odmlčala sa. – Už ste niekedy mali do činenia s odsúdenými na smrť? – nečakala na odpoveď, hneď pokračovala: – Mimo chodom, volám sa Shauna. Shauna Friedmanová.

4

THAJSKO, DRUHÝ SVIATOK VIANOČNÝ 2004

Prvé, na čo si N. spomínal, boli ryby, ktoré preplávali popri aute. Stál po pás vo vode a more už ustupovalo. Ryby, ich žiarivé farby, sa stali jeho prvou spomienkou.

N. netušil, kam ide. Keď sa more konečne stiahlo, pomaly vykročil. Stretol len zopár ľudí, aj tí sa potulovali rovnako bezcieľne ako on. Raz začul úzkostný výkrik, no nerozoznal, či patril človeku, alebo zvieraťu.

Postupne ho začalo svrbieť telo. Nie že by ho to mimoriadne trápilo, vnímal to len okrajovo ako čosi, čo ho trochu dráždi. Pošúchal si plecía aj nohy, aby odohnal muchy, ktoré sa zlietali na jeho rany. V ústach mal sucho, no nedošlo mu, že by si mohol zobrať jednu zo stoviek fliaš s vodou, čo sa vysypali z prepraviek a ležali pred ruinami obchodu.

Našli ho akísi dedinčania, naložili ho na vlečku a odviezli od mora. Až keď sa na nej tlačil s inými ľuďmi, aj on pocítil hrôzu, čo ich všetkých zachvátila. Rozprávali rýchlo, skákali si do reči a upokojili sa, až keď sa traktor, čo ich ťahal, začal šplhať na kopec nad dedinou. Tam sa medzi stromami zhromažďovali skupinky ľudí. Ktosi mu podal vodu, vypil ju a vrátil prázdnu fľašu. Muž, ktorý si všimol jeho doráňané paže a kolenná, ho odviezol na miesto vydláždené kameňmi, kde sa zoskupovali ranení. Väčšina z nich iba ležala. Podišla k nemu sestrička. Tvárila sa ustarostene, no nemohla urobiť iné, než len vymyť mu vodou najhlbšie rany. Mnoho ráz sa ospravedlnila, že si z ambulancie v dedine nezobrala viac prostriedkov. Po-

tom si N. sadol. A sedel. Ktosi sa s ním pokúšal porozprávať, ale nezmohol sa na odpoveď. Ktosi iný mu podal kastrólik s ryžou, no N. ho odstrčil.

Podvečer sa ozvalo vrčanie helikoptéry. Podaktorí vzrušene vyskočili a vykrikovali, ale rachot sa vzdialil. Medzi stromami povieval večerný vánok. Reči opäť utíchli.

Háje na kopci zakryla noc. N. sa presunul z kamennej dlažby na holú zem, ktorá sa mu videla teplejšia. Schúlil sa, no po chvíli sa už opäť triasol od chladu, najmä ho však boleli rany na kolenách. Nevedel si nájsť polohu, nakoniec si sadol chrbtom opretý o kmeň stromu. Podarilo sa mu pár ráz zadriemať, hlava mu kväckala a v polodriemotách si opäť spomenul na ryby, na ich žiarivé farby. Vtom sa mu vybavili aj iné obrazy. Videl dve dievčatká, ich tváre, a jednu ženu. Počul ich hlasy. Žena a dve deti. Vôbec si nebol istý, či boli jeho, ale bolo ráno a čosi jedli. Jedli spolu... Potom si pamätal už len ryby.

Ktosi si vedľa neho čupol a N. pocítil na pleci čiusi ruku. Sám nevnímal svoje stonanie. Okolo neho si však mysleli, že plače.

Slnko vyšlo a potom zapadlo. Ešte jedna noc na kopci. Nadránom ho prepadol taký smäd, že uchmatol fľašku vody, čo stála pri spiacom chlapčekovi, a na dúšok ju vypil. Na tretí deň sa zjavila skupina vojakov na džípe a oznámila, že všetci sa môžu vrátiť do dediny, už je tam bezpečne. N. mal rany napuchnuté a zahnisané, sestrička mu ich posledný raz vymyla a povedala, že musí ísť do nemocnice. Upozornila ho, že mu stúpa teplota, ale namietol, že potrebuje niekoho nájsť. A pripojil sa k riedkemu zástupu ľudí, ktorí sa vracali z kopca.

V zničenej a zbúranej dedine sa spočiatku vôbec neorientoval. Navyše ho nemilosrdne morilo páliace slnko. Nakoniec spoznal auto, vedľa ktorého stál, keď pri ňom plávali ryby, a hromadu fliaš s vodou pred zrúteným obchodom – jednu si vzal a vypil ju. Obďaleč si všimol priečelie budovy, ktorá sa

mu videla povedomá. Podišiel k nej a ešte väčšmi zneistel. Tu a tam trčali holé biele múry bez strechy, ale väčšina budovy sa zrútila. Vývesné štíty nevelkého hotela zmizli. Po vnútor-
nom dvore, čo si pamätal, nezostalo ani stopy, len rozvaliny: dosky, kopy sutiny, zvyšky paliem. No potom mu pohľad padol na pár záhradných stoličiek, ktoré trónili na kopách sutín ako prevrátené loďky. Mali kovový rám a sedadlo a opierku z hrubých čierno-bielych umelohmotných pruhov. N. si spomenul, ako sa lepili na kožu, spomenul si, že tu nedávno sedel. V tej chvíli sa mu rozbúšilo srdce a prepadol ho pocit, že ide o čosi nesmierne dôležité. Pustil sa odťahovať, na čo dočiahol, dolámané kusy hádzal nabok. No takmer okamžite ho opustili sily a postupoval čoraz nemotornejšie. Až keď sa zapotácal, keď ho nohy už neniesli, si pri pohľade na množstvo ostrých hrán a hrotov okolo seba sadol. Slnko pražilo, v hlave mu hučalo. Vedel, že časom mu bude ešte horšie. Rozhliadol sa, zastonal, vstal a pokúsil sa znova.

Ukázalo sa, že to, čo spočiatku pokladal za konár, bola modrozelená ruka vytrčajúca zo sutín. Telo zakrýval kus padnutej steny, ale prehrabal sa k doráňanej tvári – bola však taká opuchnutá, že mu nič neprezradila. Opatrne na ňu položil penový matrac, aby ju už nevidel. Potom sa znova porozhliadal a odrazu zistil, že ho obklopujú trčiace končatiny a napuchnuté trupy. Vyčerpane sa zrútil na zem a zúfalo sa rozplakal.

N. netušil presne, ako sa dostal do nemocnice, no prideliili mu tam lôžko. V tom čase ho už načisto pohltila horúčka a niekoľko dní prežil v mrákotách. Nemocničný personál bol veľmi milý, no oslovovali ho menom, ktoré nepoznal, a vypytovali sa ho na kadečo, o čom blúznil, ale na nič si nespomínal. Rany mu vymyli, ošetrili a zašili. Uplynul týždeň, kým mu klesla horúčka.

Raz ráno, keď sa N. vrátil z toalety, pri nohách postele našiel

látkovú tašku. Zelenú, ošúchanú, s popruhom na plece, akú si turisti zvyčajne kupujú vo výpredajoch. Vyložil ju na posteľ a poobzeral sa. Ostatní traja pacienti, s ktorými sa delil o malú izbu, si vôbec nevšimli, že siahol na tašku – očividne nepatri-la ani jednému z nich. Otvoril zips a nazrel dovnútra. A naozaj, našiel v nej zopár turistických sprievodcov, potápačský denník a rozličné cestovné účty. Vo vnútornom vrecku tašky ležala hru-bá obálka s dolármi a vo vonkajšej priehradke našiel pas.

Tak z tohto pasu majú sestričky to meno! Takže došlo k zá-mene? Že by...? Nevedel. Pri pohľade na pasovú fotku sa N. za-razil. Známe črty, neposlušná ofina, akú vídal v zrkadle, vráska pri koreni nosa. No najmä ten pohľad. Obrátil tašku a zbadal biely prúžok od soli, čo sa v nepravidelnom oblúku tiahol ce-lou zadnou stranou. Nevedel určiť, či ho tam zanechala mor-ská vlna, alebo to bol odtlačok spoteného chrbta. Prelistoval pas, preskúmal pečiatky a vrátil sa k fotke. Zostal sedieť.

Pri vizite ho znova oslovili tým menom.

– Áno, – prikývol N.

– Horúčka ustúpila, – oznámil mu nízky lekár s perličkami potu na čele, – a rany sa pekne hoja. – Trochu nervózne sa ob-zrel do nemocničnej chodby.

– Chápem, – pomohol mu N.

Lekár sa ospravedlňoval: – Potrebujeme tú posteľ, stále sem vozia nových pacientov.

– Prirodzene. – Pozrel sa na polodlhú nočnú košeľu, ktorá bola jeho jediným odevom.

– Handry, v ktorých ste prišli, sme vyhodili, – povedala ses-trička. – Vezmite si toto. – Podala mu priesvitnú igelitovú taš-ku. N. v nej rozoznal ošúchané, ale čisté džínsy, košeľu s krát-kymi rukávami a pár sandálov.

– Musíte nájsť niekoho, kto vám vyberie stehy, – poučil ho lekár. – Zhruba o týždeň. To by nemal byť problém.

– To nie.

- Kam pôjdete?
 - Potrebujem niekoho pohľadať.
- Lekár prikývol. Vizita vyšla z izby.
N. sa obliekol, prehodil si tašku cez plece a odišiel.

Autobusy opäť jazdili. Cestu však upchávali nákladniaky, buldozéry a skupinky mužov v najrozličnejších uniformách. Trvalo to dlho, ale dostal sa naspäť do dediny.

Všade pri mori boli stopy skazy, navyše ich doplnili ďalšie. Dedinu zaplavili nekvalitné kópie fotografií hľadaných osôb, nalepené všade, kde sa našiel čo len fliačik voľného miesta. Na stĺpoch elektrického vedenia sa trepotali biele papiere až do výšky, kam človek dočiahne. V inom svete by to mohlo vyzerať ako politická kampaň so stovkami kandidátov. V blízkosti kostola na okraji dediny nosili ľudia hrubé rukavice a rúška na ústach a nose. Na niekoľkých miestach si úrady zriadili dočasné pracoviská, vlastne iba postavili rozľahlejší stan, kde ľudia väčšinou plakali alebo na seba nepríčetne ziapali. Cestou ho jednostaj pristavovali cudzí ľudia a vypytovali sa, či nevidel toho alebo toho. N. sa ich bál a vyhýbal sa im.

Zakrátko si však vybudoval odstup. Videl už len dedinu, s ktorou nemá a nemal nikdy nič spoločné. Pred pár týždňami o nej ani nevedel. Prišiel sem ako návštevník – náhodný turista na základe momentálneho rozhodnutia. Mohol sa ocitnúť na hocijakej inej pláži, v hocijakej inej dedine. Len tak, náhodou, ako keď sa hádže kocka.

Šiel ďalej, lebo niečo musel robiť. Všimol si, že na ulici pred obchodom už odpratali rozhádzané fľaše s vodou. Vtom si N. znova spomenul na ryby. A na raňajky. Jedli ovocie, tie dve dievčatká mali na sebe nové plavky a žmúrili do slnka. Teda je to tak, boli to jeho deti. A tá žena, vlastne asi jeho žena, im počas raňajkovania natierala plecia opaľovacím krémom. Nezvučná spomienka na to, ako sa odťahovali, krútili a medzi

hltmi nespokojne mrnkali.

Tým sa všetky obrazy skončili.

N. znova našiel okypené priečlie hotelíka, ale dvor aj najbližšie okolie medzitým vyprázdnil. Zopár stien, ktoré ešte stále držali pokope, vyčnievali ako nabielo vykachličkovaný pamätník, no sutiny a všetko ostatné už odstránili, zostala iba červenohnedá plocha piesku a hliny. Po ničom ani stopy, lopatám buldozérovo neunikla ani jediná rastlinka.

N. chvíľu postával, potom si čupol a dotkol sa vlhkej hliny. Holá zem a holé biele steny. Ani stopy. Cítil, že by mal plakať, ale plač neprichádzal. Narovnal sa a odišiel.

Biela obálka s dolármi, peniaze z tašky, o ktorej si nebol istý, či mu patrí, ho dostali do mesta. Tam mu povedali, že sa musí zaregistrovať, prihlásiť sa na konzuláte. Vybral sa ta jedine preto, aby niečo robil. Dorazil tam v čase, keď slnko zapadalo, našiel si skromný nocľah a opäť sa vybral do ulíc. Pri pohľade na množstvo svetiel, bezstarostne sa prechádzajúcich ľudí, z ktorých niektorí sa hlasno smiali, mal veľmi zvláštny pocit. V podvečernom vzduchu sa vznášala vôňa jedla. Unikol tichu, čo ho doteraz obklopovalo, a všetkým papierovým tváram, čo naňho zízali zo stĺpov a z násteniek. Tu ho nezastavovali nijakí zúfanci, ktorí sa chytajú stebľa slamy. Na okamih sa dokonca prestal trápiť nad vlastným prežitím.

Kúpil si dva špízy s kuracím mäsom a mangom a zamieril na adresu konzulátu (ktosi mu povedal, že je otvorený vo dne v noci). Cestu hľadal podľa turistického sprievodcu z tašky. Malo tam byť niekoľko konzulátov vedľa seba, podľa mapy len kúsok od centra. Ludí tu bolo menej, pouličných lúčok takisto. Pod každou sa pristavil, aby videl na text v sprievodcovi. V úzkej uličke sa pred ním vynoril asi tucet policajtov. Kráčali pomaly, zhovárali sa vo dvojiciach alebo fajčili. Všetci mali prilby s priezorom a dlhé tenké obučky, čo sa im hom-

pálali na boku. Obušky priťahovali pozornosť a ich ošúchané konce vzbudzovali nepríjemnú predstavu, že práve pred chvíľou ich použili.

Policajti prešli okolo N., nevenovali mu pozornosť. Dostal sa k parku, na ktorého druhom konci mal stáť konzulát. Asfalt bol mokrý, v kalužiach vody sa povalovali letáky. Kráčal ďalej vytýčeným smerom.

– Hnusné svine! – zreval ktosi v diaľke. Výkrik sa chvíľu odrážal medzi domami, potom doznel. N. však nevidel nikoho. Park pred ním pôsobil temne a nevlúdne. Rozhodol sa pre chodník, držal sa ulice a neprestajne upieral pohľad na osvetlené okná, čo sa črtali na jej druhom konci. O blok ďalej stretol západniarsky vyzerajúci párik. Vykračovali ráznym krokom.

– Tí si normálne želajú, aby ich tam skončilo ešte viac, – hovorila vzrušene žena, keď okolo nej prechádzal.

– Idioti, – odvetil muž. Ich kroky utíchli.

Vtom N. začul ďalší výkrik: – Smrť Amerike! – Prichádzal z tej strany, kam mal namierené.

N. sa na okamih zastavil, mal pocit, že ho niekto sleduje. Park zíval prázdnotou. Keď počul auto, znova sa pohol a pokúšal sa zaostriť na koniec ulice. Videl svetlá a rozoznal skupinku pohybujúcich sa osôb. Hlasné výkriky boli dozvukom demonštrácie pred ktorýmisi konzulátom. Spomenul si na skupinu poriadkových policajtov, s ktorými sa míňal v uličke, potom po ceste prešlo auto. Zrýchľilo a ktosi stiahol okienko. Vysunula sa z neho ruka, a keď auto prechádzalo vedľa N., vyvalila sa z neho záplava letákov. Pri odbáčaní do vedľajšej ulice auto na mokrom asfalte dostalo šmyk, ale vzápätí sa stratilo za rohom. Jeden leták preletel vedľa N. a vyvolal v ňom matne povedomý pocit, preto sa za ním pustil. Zachytil ho v okamihu, keď pristával v mláke. Uchopil ho za roh, striasol z neho vodu a otočil ho.

Bola to fotografia mŕtveho človeka. Podobná tým, čo síce

vnímal, ale v skutočnosti nevidel. Až teraz. Mŕtvola obklopená špinou, pieskom a trávou, rozďavené ústa, zapadnuté oči. Pripažené ruky, ale neprirodzene vykrivené. Na okraji letáka boli ďalšie podobné obrázky. „Buď Bohu chvála!“ prečítal N. Nasledujúci text vyzeral ako tlačová správa. Najprv mu jej zmysel unikal, ale po niekoľkých riadkoch ju pochopil. Leták bol kópiou amerického tlačového vyhlásenia, vydanom ľuďmi pobúrenými stavom sveta. Istá americká sekta v ňom nadšene oslavuje, čo sa stalo, podľa nej bol hnev mora prejavom Božieho trestu. A to, že ľudia teraz hnijú v neoznačených hroboch, je zasa nevyhnutným dielom spravodlivosti. To bol obsah textu, doplnený podrobnosťami, výzvami a želaniami, aby všetci hriešnici čo najskôr odplávali s nafúknutými bruchami a už nikdy sa nevrátili. Citáty z Biblie použili ako dôkaz a boli veľmi presne označené. Z obrázka sa na N. usmieval pastor zvaný Milovaný otec. Mimoriadnu radosť mu spôsobili najmä mŕtve deti. Božia čistka, trest za všetky hriechy.

N. sa znova pozrel na koniec ulice, na svetlá a postavy. Potom sa jeho pohľad vrátil k letáku, k pastorovmu svetu plnému jednoznačných slov – Sodomisti, Pankharti a Násilníci. Všetci pochádzajú z Diablovho semena. Svet je prelezený a poškvrnený hriešnikmi.

N. mal jedinú ucelenú spomienku – na svoje dve dcéry. Na nič iné by si nespomenul, ani keby mu k hlave priložili pištoľ. A niekto sa raduje, že zomreli?

N. zísal na pastora úsmev a usiloval sa v ňom vidieť viac než len pery a zuby. Potom skrkval leták. Pomaly, akoby stratil cit v prstoch.

Vtom to všetko naňho doľahlo. N. zrukol. Zavalil ho jediný skutočný pocit od chvíle, keď prišla Vlňa. Spaľujúca nenávisť.

5

– Kde budem bývať? – informoval sa Grip, len čo si so Shaunou Friedmanovou podali ruky. – Zabezpečili ste...?

– Nie, – odvetila. – Hotel sme neobjednali. Netreba, lebo nezostaneme v New Yorku. Odcestujeme... – šibla pohľadom na hodinky, – ... čo nevidieť.

Grip sa na ňu spýtavo pozrel.

Venovala mu krátky skúmový pohľad. – Postaráme sa, aby podaktorí ľudia skončili tam, kam patria, teda v celách smrti, – zrejme sa v duchu zapodievala nejakou myšlienkou, lebo ešte dodala: – Teda tí, ktorí si to zjavne zaslúžia. – Vstala od písacieho stola. – Jedli ste niečo?

– Nie.

– Dobre, to vybavíme cestou. Dolu nás čaká auto, postarám sa, aby vám doň preložili batožinu.

Grip nasledoval Shaunou Friedmanovú k sekretárke do vedľajšej miestnosti. Podala jej kôpku papierov. – Posledné pokyny, – povedala a potom ešte vydala inštrukcie týkajúce sa batožiny.

– Kedy sa vrátite?

– Neviem, – odvrkla Friedmanová.

Sekretárka sa sklonila k svojmu stolu a prekladala na ňom dokumenty, medzi ktorými sa na okamih mihol žltý fascikel s nápisom Ernst Grip. Vzápätí zmizol, no Grip ho stihol zbrať. Zrejme by mu to bolo ľahostajné, keby si nevšimol sekretárkin kradmý pohľad, akoby ju zaujímala jeho reakcia.

– Volám sa Grip, – povedal a podišiel k nej s vystretou rukou.

- Som Norah, – odvetila sekretárka rozpačito.
- Pokojne sedte, – pokračoval Grip. – Pracujem pre švédsku tajnú políciu Säpo. Prepáčte, Norah, a vy pracujete pre pani Friedmanovú? – Pustil jej ruku.
- Samozrejme. – Zneistela a Grip ju prevrtával pohľadom.
- Smiem sa spýtať, kto je váš zamestnávateľ?
- No... – nadýchla sa sekretárka.
- Patríme pod ministerstvo spravodlivosti, – skočila jej do reči Friedmanová spoza Gripovho chrbta.
- Neobzrel sa, pokračoval otočený k sekretárke: – Pod ministerstvo spravodlivosti ako celok?
- Pán Grip, nemusíte byť nepríjemný, iba si konám svoju prácu.
- Vôbec som nechcel byť nepríjemný, Norah, no len pred pár hodinami som pristál na Newarku a odvtedy ma... stále ktosi kamsi vodí.
- Ospravedlňujem sa.
- Vďaka. Možno ide iba o maličkosť, ale pred pár dňami som dostal lístok, na ktorom bolo slovo Topeka. Nič viac neviem. Možno by ste mi mohli prezradiť, či ideme do Topeky. Viete vôbec, kam idem?
- Reakcia bola presne taká, akú očakával, preto sa zvrtol, len čo sa Friedmanová nadýchla na odpoveď, a zahundral: – Och nie, už zase? – Nič nepovedala, ale ani sa netvárila doťknuto.
- Pán Grip, – ozvala sa trochu podráždene sekretárka, – veľmi dobre viem, kam pôjdete. Ale celkom určite vám to nehodlám oznamovať. To má na starosti agentka Friedmanová.
- Slepá ulička.
- Konečne jedna úprimná odpoveď, – usmial sa Grip.
- Prvé rinčanie zbraní. Grip netušil, či tým niečo získal, alebo jeho malá drzosť pôsobila ako vrčanie šteňaťa.
- Môžeme už ísť? – ozvala sa Friedmanová a pohla sa, ani

nevyčkala na odpoveď.

Vo výťahu sa viezli mlčky, ale už v garáži sa zdalo, že Friedmanová si z výmeny názorov nerobí ťažkú hlavu.

– Tak ktoré? – opýtala sa a zavrtela kľúčom od auta. – Žiadala som veľké.

– Prosím? – začudoval sa Grip, ktorý očakával pokračovanie slovného súboja.

– Ktoré si myslíte, že nám dali? – zopakovala a ukázala na rad áut. Jedno zapípalo a zablikalo. – Takže biely cadillac. – Kývla naň. – Akurát dobrý pre pasákov. No, a mám, čo som chcela. Aj u vás v Säpo je to tak? Ste zo Säpo, však? Alebo vy jazdíte všetci vo volvách?

– To je bezpečnejšie.

– Bezpečnejšie... – Stlačila kľúčik a otvoril sa kufor auta. Jeho taška v ňom už ležala, vedľa nej ďalšia batožina, pravdepodobne patrila jej – dve tašky, každá z nich zaberala viac miesta než jeho. – Len si nič nedomýšľajte, – povedala, – mám tam viac fasiclov a dokumentov než oblečenia, – a zabuchla kufor.

Z garáže vyšli na popoludňajšie slnko. Nové ulice, ďalšie diaľničné výjazdy. Zástavba redla, mierili von z mesta. Shaun Friedmanová si odopla náušnice a vopchala si ich do vrecka saka, chvíľu ladila stanice v rádiu a nakoniec vybrala jednu, z ktorej znela sólová gitara. Staromódna akustická gitara so slovným komentárom, z ktorého vyplynulo, že ide o nahrávku Djanga Reinhardta.

Friedmanová si odkašľala. – Viem, čo si myslíte. Najprv vás sem pozveme, a potom sa k vám správame takto. Nie je to práve najlepší spôsob na nadviazanie priateľstva, však? – vrhla pohľad na Gripa. Mykol plecami s pocitom, že sám už toho urobil dosť.

– Nechcem sa na nikoho vyhovárať, – pokračovala, – toto celé je môj výmysel.

– Hneď som si to myslel, – zahundral, skôr aby vôbec niečo povedal. Bol unavený, myšlienky sa mu miešali s clivými gita-

rovými akordmi.

Skladba sa skončila, v blízkosti zatrúbil nákladniak a Gripa odrazu podráždilo, k čomu sa pred chvíľou priznala.

– Možno sa mýlim, – ozval sa potichu, akoby ani nečakal, že ho začuje, – no myslím si, že by ste ma mali trochu poinformovať o dôvode mojej prítomnosti. Ale v poriadku... – zapraskala ďalšia stará nahrávka, – ak ma chcete prevláčať ako mačka mačence, nech sa páči. Mám jedinú podmienku: chcem sa osprchovať a najesť.

– Nezačneme jedlom?

– Ak je to v rozvrhu.

– Kórejským?

Grip opäť mykol plecóm. Na prvom výjazde odbočila z diaľnice.

Šteklivé pivné bublinky ho prebrali. Reštaurácia bola skôr zanedbaná krčma s pár stolmi, no Friedmanová to tu zjavne poznala. Grip si zo zabрызganého jedálneho lístka vybral pokrm náhodne a dostal zopár malých placiék so zelenou cibulkou a čosi, o čom dúfal, že je nejaké hovädzie mäso s rezancami. Friedmanová si nevšímala jedálny lístok a objednala si podľa vlastného výberu. Len čo sa jedlo ocitlo na stole, jej paličky sa dali do pohybu, ktorý pripomínal rýchle a pravidelné zobanie vtáčika.

– Moja matka pochádza z Havaja, – povedala.

Grip nechápal, čo tým chcela vysvetliť – tvar svojich očí či tie paličky?

– Z Havaja, – zopakoval. Hoci ovládal umenie jesť paličkami, zďaleka sa jej nevyrovnal.

– A kde ste vyrastali vy? – opýtala sa, keď premiešala akúsi omáčku v miske.

Grip sa na ňu chvíľu pozeral, až potom odpovedal: – V malom meste.

– A kde bývate teraz?

– V Štokholme.

Friedmanová si odštipla kúsok z jeho placiek na tanieri uprostred stola.

– Určite ste na to už prišli, ale napriek tomu to poviem. Pracujem pre FBI, – profesionálne sa usmiala. – To vám však asi veľa neprezradí.

Grip nereagoval. Paličkami zachytil čosi, čo vyzeralo ako spálený list, a odsunul to na okraj taniera.

– No, ako som už spomínala, vyžiadali sme si vás. Potrebujem, aby ste mi s čímisi pomohli, ale nechcem, aby ste boli ovplyvnený ešte pred mojou prvou otázkou. To je môj spôsob predchádzania predpojatým odpovediam. Aby sme začínali od čistého stola. Chápete, však?

– No ja už viem, že vaša matka je z Havaja, – utrúsil Grip.

– To je pravda. Z ostrovčeka Lanai, od nehody v detstve jej chýba článok malíčka a neznáša plavbu loďou. Ibaže stále neviete, čo vlastne robím a prečo ste tu.

– Kedy sa mi chystáte položiť prvú otázku?

– O pár dní.

– Bude sa týkať Topeky?

– Otázky o Topeke prídu na rad neskôr.

– Takže o pár dní. A čo budem robiť dovtedy?

– Spomínali ste, že chcete jesť, spať a osprchovať sa. Začneme tým, že teraz zaplatíme a potom poletíme do Kalifornie.

6

THAJSKO 4. JANUÁR 2005

Pôvodne chcel N. vo Weejay's iba prenocovať.

Jeho život sa rozpadol na márne kúsky, a čím viac o ňom uvažoval, tým mu bolo jasnejšie, že dospel ku koncu svojej púte. Pre úrady bol nezvestný a tento stav nehodlal meniť. Keď prechádzal po bezmennej dedine, zbadal pútač: Weejay's Family Hotel and Bar. Šípka ukazovala smer. Ktosi tam na povrázdoch zavesil rukou popísaný kus dreva: Weejay survived – open. N. odbočil z hlavnej asfaltovej cesty a vykročil podľa šípky do zelene smerom k moru.

Na pútači sa písalo o „200 m“, no ani po vyše kilometri ešte nedorazil na miesto. Určite nezablúdil, lesom viedla jediná cesta: dve vyjazdené koľaje zatvrdnutej hliny a medzi nimi nepravidelný pruh trávy. Z oboch strán ho obklopovali vysoké stromy a nepreniknuteľná húština. Cítil sa ako v tuneli, iba keď sa pozrel hore, medzi košatými korunami stromov tušil oblohu. A tak kráčal ďalej. Les bol neprirodzene tichý. Nijaký vtáčí spev, dokonca ani šum vetra.

Postupne mu červená hlina pod nohami zosvetlievala, miesila sa s pieskom a v diaľke sa črtal koniec lesného tunela, za ktorým sa náhle vytratila zeleň. Vo svetle N. zazrel slnečník.

A pláž.

Dovliekol sa k barovému pultu pod veľkou strechou z palmových listov a opýtal sa na cestu k recepcii. Barman pred neho okamžite postavil pohár džúsu a gestom naznačil, že je to na účet podniku.

– Našli ste nás ľahko? – opýtal sa barman. Potreboval trochu zmierniť lož o vzdialenosti. N. mykol plecom a bez váhania si uhasil smäd.

– Chcete izbu? – opýtal sa potom muž.

N. si všimol škatuľu s kľúčmi. Prikývol.

– Vaše meno?

N. nezaváhal ani na sekundu. Uviedol meno z nemocnice, hrabol do tašky a vytiahol pas, aby ho potvrdil.

Barmana nezaujímal pas, čosi načmáral na kus papiera a podal mu kľúč. – Chodte touto cestičkou, – ukázal pred seba.

Rukou písaná tabuľa v dedine, lesný tunel, cudzie meno, čo prijal za svoje pri barovom pulte – to všetko sa udialo pred vyše týždňom. N. si nahováral, že ho tu drží spánok. Samého ho prekvapovalo, ako dobre sa mu spí vo Weejay's. Odrazu neexistovalo nič, čo by ho rušilo. Noci zvládal bez snov. Dni mu zasa plynuli v príjemnej hmle a rovnako ako hrstka ďalších hostí ich väčšinou trávil pod veľkou strechou z palmových listov. Sedával v tieni a pozoroval okolie, iba na dohodenie kameňom od špliechajúcich morských vln. A prestal počítať dni. Obálka s bankovkami z plátennej tašky mu pripadala nevyčerpatelná. Mohol si dovoliť čakať.

Hotel stál v chránenej zátok. – Ak znova príde Vlna, porádime si, tu vo Weejay's vždy všetko zvládneme, – povedal mu hneď na druhé ráno chlapec, ktorý mu servíroval raňajky. – Tu sa neutopila ani mačka. – O pár dní neskôr mu barman navrhol, aby sa šiel okúpať, ale N. iba ukázal na špinavé obvazy na rukách a kolenách, a muž sa ospravedlnil. Ktorýsi nasledujúci deň sa zasa manželský pár pokúšal prehovoriť na kúpanie dcérku. Malá vrieskala a vzpierala sa, keď sa ju usilovali presvedčiť. N. sa na to nevydržal pozeráť a odišiel čo najďalej, aby nepočul jej krik.

Inak sa mu nestávalo často, že by ho zavalili temné asociácie alebo sa naňho vrhali *neprítomní*. Tváre oboch detí prácné vytesňoval z podvedomia.

Čo videl pri pohľade do minulosti a čo mal čakať od budúcnosti? Nebolo toho veľa. Dievčatká, samozrejme. Lenže tie... Červená niť zmizla. A spolu s ňou aj šialené množstvo rokov. Čo sa v živote počíta? Dobré skutky? Nejaký predsa vykonal! Alebo nie?

V mysli sa mu vynáralo zopár rozmazaných obrázkov, skôr mu pripadali, akoby patrili niekomu inému: chata v lete, večera vo dvojici, motorový čln na vlečnom lane. Scény ako vystrihnuté z reklamy na vidiecky život. Nevedel ich prijať za svoje, skôr nimi opovrhoval. Kedy vlastne začína človek žiť? Môže si to vybrať? A čo priviesť niečo až do krajnosti? Urobil to vôbec niekedy? O sebe vedel pramálo a v skutočnosti cítil, že ani nechce vedieť. Zostávala mu len spomienka na dievčatká. Upínal k nim všetky túžby a cítil, že skôr než uplynie jeho čas, nejakým spôsobom ich musí pomstiť. Chvíle vo WeeJay's tesne predtým, než sa uložil spať, sa naučil zabíjať po okraj naplneným kúpeľňovým pohárom whisky.

Teraz poznal len svet pod palmovou strechou. Tu bol podlahou piesok a na ňom tucet nerovnomerne rozmiestnených bielych plastových stolov. V kúte stál nadrozmernej bar (zároveň slúžil ako recepcia a kancelária), pompézne tichomorské kliše z bambusových tyčí a zrkadiel. Po západe slnka sa tu každý večer zapalovali dlhé šnúry s blikajúcimi bielymi, červenými a zelenými žiarovkami. Vyzeralo to, akoby sa medzi fľaše a zrkadlá zrútil obrovský vianočný stromček. Na oboch koncoch barového pultu večer čo večer syčali lampy proti hmyzu. Okrem palmovej strechy nad barom tvoril WeeJay's asi tucet bungalovov, niekoľko slnkom vybielených drevených ležadiel, palmový hájik s hojdacími sieťami a dva dobre upevnené

šliapacie vodné bicykle. Nikde naokolo nebolo vidu ani slychu po iných budovách.

N. sa pomerne rýchlo zoznámil s mohutným Čechom v obrovských okuliaroch s čiernym rámom. Popoludnia trávievali spolu pri pive. Zarána, keď N. vychádzal z bungalovu na raňajky, často stretával Čecha, ako sa vracia z pláže, kam si chodieval zabehať. Stávalo sa, že vliekol nejaký zvláštny predmet a nadšene mu ho ukazoval: hrot hrdzavej kotvy, časť kostry nejakého čudného zvierata, inokedy zasa potápačský nôž bez pošvy alebo jednu plutvu. V niektoré dni Čech chodieval plávať, mizol ďaleko v mori, až z neho zostala iba drobná bodka, a potom sa po boji s vlnami zadychčane vracal na breh. Keď sa ho N. spýtal, čo robí, odvetil, že cestuje. Pred každou večerou dôkladne preskúmal jedálny lístok chránený plastovým obalom, akoby ho videl po prvý raz. Čítal, naštvane si hundral popod nos a zakaždým nechal N., aby mu niečo vybral. Predstavil sa ako Vladislav Pilik.

Raz pri večeri sa Vladislav opýtal: – Bol si tam?

N. sa pokúšal tváriť nechápavo, hoci pochopil veľmi dobre.

– Vo Vlne. Prežil si Vlnu?

– Áno... – prikývol N.

– Aj ja som ju prežil. – Vladislav dopil pivo a mávnutím si objednal ďalšie. – Veľmi hlúpa otázka, jasné, že sme ju prežili, – vyprskol. – Dopekla s ňou. Sedel som v autobuse, chcel som ísť na sever. Bol naprataný ľuďmi. A zrazu, veď vieš... ktosi vykrikoval, potom nás zhodilo na bok a už sme plávali. Aby som bol presný, plávali sme iba spočiatku, potom do autobusu začalo zatekať. Vyslobodiť sa dalo iba okienkom, čo bolo otvorené, ale pri tom sa ľudia sácali, mlátili, bum, bác, ruvali sa a tlačili, slovom, chaos. Čo som mohol robiť, schmatol som batoh a ako kliešť som sa rukami aj nohami zakvačil o sedadlo. A v pravej chvíli tri rýchle... – zopár ráz sa nadýchol a vydýchol, potom sa ešte raz zhlboka nadýchol. – ... hovoril som si, že mi nezostáva

nič iné, iba sedieť, kým sa dá. Vydržať čo najdlhšie. Pod vodou. Bolo to ťažké, okolo mňa plávali kadejaké predmety, ktosi ma kopol do tváre. No a potom... Už sa to nedalo vydržať, veď vieš, človeku ide rozhodiť pľúca, musí sa dostať k vzduchu, – zasmial sa. – Pustil som sa sedadla a prehmatával som sa k okienku. Najprv stena, stena, stena – a zrazu diera. Prepchal som sa a vyplával nad hladinu. Tam to vyzeralo ako pri jarnej povodni. Nikoho som nevidel. Iba ja som sa odtiaľ dostal. A zachránil som batoh aj okuliare, – opäť sa zasmial.

Vzápätí však zvažnel a zadíval sa na N. – Nikdy som nezažil nič vzrušujúcejšie. A ty? Bezkonkurenčné... s ničím neporovnateľné. – Zafunel a pästami sa udrel do hrude. – Z toľkej energie som niekoľko nocí ani oka nezažmuril! – vydýchol. – Odvtedy sa cítim nepremožiteľný. Zvládnem čokoľvek. Veríš mi?

N. sa zmohol na nejasné gesto.

– Ešte jedno pivo? – opýtal sa Vladislav. – Alebo dezert?

Nasledujúci deň N. videl Vladislava, ako hádže kamienky do stromu. Stál asi pätnásť metrov od palmy a neúnavne do nej triafal. Ani raz neminul cieľ a dutý kmeň palmy zakaždým ticho zadunel.

Na druhej strane toho istého palmového hájika z hojdacej siete podchvíľou vykúkala noha. N. rozoznal ženské lýtko, ktoré vídaval od svojho stola pod palmovou strechou. Zvyšok tela zakrývala látka hojdacej siete. N. tušil, o koho ide, lebo v hoteli bývala žena, ktorá sa stránila ostatných. Mala dlhé čierne vlasy a na viečkach tmavé očné tieň. Najčastejšie ležala sama v tóni a čítala. Ak sa jej s niekým stretol pohľad, usmiala sa.

V ten istý večer, keď N. mieril k stolu, odrazu sedela vedľa Vladislava. N. sa obzeral po inom stole, ale Vladislav naňho zavolať: – Len poď sem, sadni si – toto je...

– Mary, ešte stále som Mary, – povedala žena trochu unaveno.

– Takže toto je Mary, – burácavo oznámil Vladislav a prisunul N. stoličku.

Mary bola Američanka, na sebe mala čierne bavlnené šaty bez rukávov a biele tenisky.

– Videl som, že číta, tak sme sa zoznámili, – vysvetlil záhadne Vladislav a siahol po jedálnom lístku. – Majú tu niečo so zemiakmi?

– Nie, – odvetil N., keď si sadol. – Zemiaky nemajú, to predsa vieš.

– Oni ten jedálniček nikdy nemenia?

– Nie, nikdy. Zemiaky nemajú a nebudú. Daj si krevety.

– Ako v blázinci, – sucho sa zasmiala Mary.

Odmietala piť stolovú vodu, zeleninu odstrkovala na okraj taniera a jedla len hovädzinu, čo si objednala. Počas večere ich Vladislav zabával bláznivými príbehmi z ktorej si cesty po Senegale. Príval vtipov a anekdot, jeho burácavý smiech a za ich stolom čudesa tieňohra blikajúcich žiaroviek na barovom pulte.

N. pocítil na ramene dotyk prstov a strhol sa. Bol unavený a dve pívá pri večeri ho uviedli do polospánku a do jeho vlastného sveta. Vladislav sedel zaklonený a zhováral sa s kým si pri vedľajšom stole. Prsty patrili Mary. Pomaly sa nimi dotýkala jednej z dlhých jaziev, z ktorej ešte vždy trčali stehy.

– Prepáč, – povedala, keď sa N. mykol, ale netvárila sa ľútosťivo. Ruka jej skĺzla na jeho predlaktie.

– Ako sa to hojí?

– Dobre, asi, – odvetil, odtiahol ruku a zopár ráz si pohladkal jazvu.

– Nemali by sa tie stehy vybrať?

– Možno áno, nejako som o tom neuvažoval.

– Nechať ich tam nie je práve najrozumnejšie.

– Nezakončíme večer jednou írskou? – navrhol Vladislav, ktorý pred pár dňami prišiel na chuť *WeeJay's Irish Coffee*.

– Na to je veľmi teplo, – namietla Mary.

N. pozrel na hodinky. – Pre mňa len whisky.

– Môžeš si ju dať s ľadom, ak chceš, – prehovárał Vladislav Mary.

– Ľad, neska a kondenzované mlieko! – vymenovala s ne-skrývaným odporom. Vladislav to odbil ľahostajným myknutím ramien.

V ten večer Mary toho už veľa nenahovorila. Vzhľadom k trochu zvláštnej nálade N. neočakával, že ju ešte uvidí pri ich stole, ale hneď nasledujúci večer prišla zasa. V tých istých čiernych šatách, rovnakých bielych teniskách si k nim prisadla bez opýtania a s kráľovskou samozrejmosťou. Vladislav, ktorý potreboval publikum a hneď sypal prvé historky ako z rukáva, ju privítal úsmevom. Tak to už zostalo: Vladislav bojoval s jedálnym lístkom, Mary odsúvala zeleninu na kraj taniera a odkrajovala si iba z mäsa, kým N. túžil po narkóze v podobe posledného pohára whisky.

Tri duše pri jednom stole. Večer čo večer.

7

VLÁDNY ŠPECIÁL JET N507IL
NOC NA 26. APRÍL 2008

Na Shaune Friedmanovej sa mu napokon zapáčil práve jej zmysel pre praktickosť. Ak mu v rámci svojho spôsobu uvažovania mieni predkladať vždy len jeden kúsok skladačky, nech sa páči, jemu to neprekáža. Skôr či neskôr sa určite dozvie, čo od neho vlastne chce.

Cadillacom sa odviezli z New Yorku na malé letisko, kde ich čakalo lietadlo Gulfstream s posádkou. Atmosféra VIP, vlastný hangár a ľudia v oblekoch. Kabína malého prúdového lietadla sa delila na dve časti, a keď Grip nastúpil, zo zadnej počul hlasy. O chvíľu neskôr prišiel ešte jeden muž, Friedmanovej kývol na pozdrav a prešiel dozadu, inak však Grip počas letu nevidel nikoho. Sedadlá boli luxusne pohodlné a potiahnuté kožou pieskovej farby. Grip s Friedmanovou mali k dispozícii dve dvojsedadlá. Sedeli oproti sebe pri okne a popíjali nealkoholické nápoje z plechoviek, čo si pred štartom sami vybrali z chladiacej tašky, nezáväzne konverzovali a pozerali sa von. Bolo jasno, a hoci lietadlo cestou na západ akoby naháňalo takmer nekonečný západ slnka, nakoniec sa pod nimi predsa len rozblikali svetlá mestečiek na stredozápade. A kým zhasol aj posledný červený slnečný lúč, vo vzduchu sa vznášali už takmer tri hodiny. Palubu obišiel stevard s obloženými sendvičmi. Friedmanová odmietla ponuku, presunula sa na vedľajšie sedadlo, vystrela si nohy a zaspala.

Grip nenáhľivo ujedal z tuniakového sendviča s hromadou majonézy. V kabíne zhasli svetlá. Pod sebou videl svetelné

súhvezdia dediniek, po chvíli dokonca rozoznával osamelé svetlá pohybujúcich sa áut. Lenivo si predstavoval, čo asi robia tí ľudia tam dolu, kam asi idú – je u nich skoro ráno, alebo neskorý večer? Stratil totiž pojem o čase. Topografický charakter krajiny sa v tme nedal rozoznať, a hoci zbadal osvetlený most, na vodu pod ním nedoviedel.

Motory lietadla hučali, klimatizácia príjemne chladila. Myšlienky akoby sa rozplývali, pozorovanie okolitého sveta vystriedal pohľad na vlastné vnútro.

– Ananásu, koľko sme len chceli, – rozprávala mu pred chvíľou Friedmanová, – koľko sme chceli. – Keďže sa počas cesty nemohli baviť o práci, museli hovoriť o sebe. Ananás vyvolal vo Friedmanovej spomienku na detstvo. Na letá, čo trávila u svojej babičky na Lanai, na malom havajskom ostrove, ktorý bol podľa všetkého súvislou ananásovou plantážou. Pôdu vlastnila ovocinárska firma, v ktorej všetci pracovali. Jeť ovocie bolo prísne zakázané, ale pre deti sa vždy našlo ananásu vyše hlavy. – Ale prejete sa ho rýchlejšie, než by ste si mysleli. – Grip si predstavil obraz z jej kancelárie, dedinské domy zo svetlého dreva. V druhej polovici leta už vždy túžila dostať sa odtiaľ. – Od tých čias som, tuším, ani nejedla ananás.

Na prste mala zlatý prsteň s niekoľkými rôznofarebnými kamienkami. Zmienila sa o príbuzných v Chicagu. Grip si skladal útržky jej výpovedí. Na jej židovský pôvod prišiel sám – Friedmanová – ešte skôr než spomenula svojho otca pochádzajúceho z východného pobrežia a prehodila čosi o nedávnej bar micve. O svojich rodičoch hovorila rada. Grip bol presvedčený, že bola jedináčik a mali ju v pokročilejšom veku; určite im nechýbal majetok, i keď nie závatný. Chodila na súkromnú univerzitu na Williams College v západnom Massachusetts. Nebolo to zadarmo – ako sama povedala –, ale študoval tam už aj jej otec. Zabávala sa na tom, že kedysi hrávala lakros.

Grip skúmal jej spiacu tvár. Bola nenápadne, takmer nebadateľne našminkovaná. Iba linky okolo očí. Obočie sa klenulo v dvoch výrazných oblúkoch, čelo mala hladké. Polodlhé vlasy si zopla na zátylku, no zopár pramienkov sa uvoľnilo a padalo jej na líca. Takýto obrázok musel byť neodolateľný pre každého muža v jej posteli.

Grip si všimol, že Shauna nikdy neuhýba pohľadom. Bola sebaistá, akoby ju vôbec nezaujímalo, čo sa deje okolo nej. Táto vlastnosť sa prejavovala aj pri jedení, keď s dokonalou suverenitou používala paličky. Patrila k ženám, ktorým stačí vojsť do obchodu, a už k nim beží úslužný predavač. K ženám, ktoré ostatných opravujú a nikdy nemusia niečo povedať dva razy. K ženám, pri ktorých sú muži tým neistejší, čím väčšími sa do nich zalúbia.

To však nebol Gripov prípad. Keď zaspala, jeho pohľad nezablúdil ani na jej prsia, ani na pery. Neprebudila v ňom pravekého lovca. Namiesto toho sa mu v mysli jednostaj mihali časti skladačky: Newark, Topeka, let do Kalifornie. Trochu mu prekážalo, že Shauna Friedmanová toľko reční o sebe. Spomína priveľa detailov. O skvelej babičkinej kuchyni ani o akomsi rabínovi z Los Angeles mu nebásnila iba z rozprávačskej vášne, ale so zámerom nadviazať s ním bližší vzťah. A išla na to šikovne. Jej urečnenosť nakoniec aj jeho donútila hovoriť. FBI si o ňom vedie spis, ale ona chce zistiť viac. Nejde jej presne o to? Otázky, čo sa mu neskôr chystá položiť, by nikdy nepoložila nikomu cudziemu. Ale fascikel FBI, čo videl, ho predsa len znepokojoval. V lietadle s ňou hovoril o samých banalitách, tie v ňom nemohli byť. Čo z toho vyvodzovala?

Prozaickosť vlastnej minulosti Gripa netrápila. Na rozdiel od Friedmanovej, ktorá vyrastala na celom kontinente, nízke domy rodného mestečka opustil až v tínedžerskom veku. Nižaké poondené ananásové plantáže, nanajvýš tak pletie mrkvy u lakomého sedliaka za korunu na hriadku, čo robieval počas

letných prázdnin. Ona videla lávu, ako sa po výbuchu sopky valila do mora, on cítil horúčavu sálajúcu zo žeravých uhlíkov v peci na chalupe. To jej nehovoril, ale keď rozprávala, ako sa kúpavala v mori, spomenul, že počas augustových nocí rád plával v jazierku. Ona lakros, on futbal. Dve sezóny v prvej lige. Poranenie kolena, nič mimoriadne, ale koniec vtedajších snov.

Potom sa ho Friedmanová opýtala na rodinu. Mal dve staršie sestry a ona sa chvíľku bavila tým, že sa pokúšala vysloviť ich mená. Jeho sestry boli vydaté, on slobodný.

Kým pristáli, Grip si pár ráz zdriemol, ale tvrdo zaspal až vo chvíli, keď lietadlo rolovalo.

Zobudil sa na rozkaz Friedmanovej: – Vstávať! – Už stála, vlasy mala učesané a opäť zopnuté na zátylku. Za jej chrbtom sa zo zadnej časti kabíny vynárali muži v oblekoch.

– Kde sme? – opýtal sa Grip. Rozsvietené svetlá v kabíne mu dráždili oči.

– V Kalifornii.

Neopovážil sa ju požiadať o spresnenie, iba sa zohol a zaviazal si šnúrky.

Pri lietadle čakalo auto. Chudý mladý muž v rovnošate amerického námorníctva ich viezol opustenou letiskovou plochou. Všetky budovy vyzerali ako vysoké debny s pravouhlými rohmi natreté nabiele. Málo dvier a sem-tam okno. Osvetlené fasády ostro kontrastovali s tmou a pripomínali nekonečný labyrint animovaného sveta počítačových hier. Na nezastrešenom hangári, v ktorom stálo niekoľko osvietených lietadiel, sa veľkými čiernymi písmenami črtal nápis: WELCOME TO N. A. S. NORTH ISLAND.

– North Island? – opýtal sa Grip.

– Áno, – odvetila Friedmanová. – North Island, Coronado – sme v San Diegu.

Grip čosi zahundral.

Priviezli ich do neosvetleného hotelového komplexu bez označenia. Na parkovisku stálo zopár áut z požičovne, akýsi chlapík im vyšiel v ústrety a každému podal zväzok kľúčov. Mladý muž, ktorý ich priviezol, trval na tom, že im batožinu vynesie na poschodie. Odmietol prepitné, Grip tam zostal ako hlupák s pár dolármi v hrsti. Friedmanová sa o to ani nepokúsila.

– Stretieme sa zajtra, dobre sa vyspi, – povedala spontánne – a zmizla vo svojej izbe.

Grip prikývol a pozrel na hodinky. V New Yorku si nastavil správny čas, ale teraz si nebol istý časovým posunom ani tým, ako dlho vlastne leteli. Nevedel sa zorientovať, priveľa hodín strávil v lietadle s pocitom bezčasovosti. Stratil sa v čase.

V izbe bola zapnutá klimatizácia a ovalil ho chlad. V televízore bežala CNN bez zvuku: skupinka skandujúcich ľudí, televízny hlásateľ, americkí vojaci. Hodiny v rohu obrazovky pod bežiacim textom ukazovali pol jedenástej, len nebolo jasné, pre ktorú časť sveta to platí. Grip vypol televízor, vyzliekol sa donaha a strhol z postele prísne napnutú prikrývku. Okamžite zaspal.

Hoci jeho telo to tak necítilo, za oknami už bolo ráno. Vonku behalo zopár nadšencov, niekoľko áut sa vlieklo slimačím tempom. Z brožúrky v koženom obale, čo Grip našiel v izbe, usúdil, že sa nachádza na základni námornej flotily. Je to dôležité? Nebol si tým istý.

– Potápate sa? – vypytovala sa ho Friedmanová počas letu.
– Čo najradšej robievate v New Yorku? Kde v New Yorku bývate najradšej? – A pritom v FBI si o ňom založili fascikel, ktorý nemal vidieť. Dopekla, tak čo teraz robí v Kalifornii?

Na recepcii určite nájde počítač s pripojením. Na okamih zvažoval, že pošle mejl Šéfovi, prejaví známky života, naznačí,

že opustil New York. Lenže o to by Šéf nestál. Najmä nie o registrovaný mejl z námornej základne v Kalifornii – nanajvýš keby išlo o pár poznámok obyčajnou ceruzkou.

Po raňajkách, ktoré jedol s Friedmanovou pod slnečnikom v golfovom klube základne, mu oznámila: – O hodinu opäť vyrazíme.

– Do mesta alebo kam?

– Len si nezabudni nič z batožiny.

– Zaviazješ mi oči?

– Ešte na chvíľu sa vyzbroj trpezlivosťou, – usmiala sa Friedmanová.

Rovnakou cestou sa autom vrátili na letisko. Vo vzduchu doširoka krúžili menšie vojenské prúdové lietadlá a trénovali štartovanie a pristávanie, helikoptéry počul, ale nevidel. Ich auto zastalo na plošine, kde práve nakladali zásoby do veľkého dopravného lietadla s vojenským označením.

– Ešte raz si zalietame, – oznámila Friedmanová a Grip sledoval, ako mu nakladajú tašku.

Klopkanie jej opätokov na betóne sa vzdalovalo. Od mora zadul svieži vietor. Grip sa ani nepohol. Nekonečné cestovanie pre poznámku na kuse papiera. A stále ani slovo o Topeke, o to viac nejasných otázok o New Yorku. Do USA prišiel ako turista. Anonymne, lebo tak to chceli iní. O účet za hotel sa postarala Friedmanová, ako sa od nej dozvedel, keď sa na to priamo opýtal, a aj raňajky zaplatila svojou kartou. Rovnako ako včerajší účet v kórejskej reštaurácii. Nikde neexistuje záznam o jeho prítomnosti, až na pečiatku, čo mu dali do pasu v Newarku.

A teraz hra pokračuje, stávka sa zvyšuje ďalším letom. Dokonca bez udania cieľovej destinácie. Kto sa koho usiluje podraziť?

Zaváhal, no iba na sekundu. Potom si spomenul, o čo ho žiadal Šéf.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.